ואיבעית אימא רבי שמעון (ו)(ואדרבה) הפרק וליה ליה חזקה דרבא: מפני שאמרו אפילו הא תו לא למה לי הא תנא ליה *ושא תימא משום דקא בעי למסתמה כרבנן, פשיטא *יחיד ורבים הלכה ברבים? מתני' דתימא מסתברא טעמא דר"מ דקא מסייע ליה קראי קמ"ל ואיבעית אימא משום דקא בעי למתני "כיוצא בו": מתני' כיוצא בו: כל כלי חרס שהוא מבנים, מוציא, יש שמוציא ואינו מבנים אבל יש שיש בו צפורן יש בו עצם, יש שיש בו עצם ואין בו צפורן כל המטמא מדרס מטמא טמא מת, יש שמטמא טמא מת ואינו מטמא מדרס: גמ' "מבנים" פסול למי חטאת ופסול משום גסטרא, מוציא כשר למי חטאת ופסול משום גסטרא, אמר רב אסי ישנוני: כלי חרס שיעורו בבונם משקה ולא אמרו מוציא משקה אלא לענין גסטרא. בלבד מאי מעמא? אמר מר זוטרא בריה דרב נחמן לפי שאין אומרים הבא גסטרא לגסטרא תנו רבנן

ביצד בודקין כלי חרס? לידע אם ניקב בכונם משקה אם לאו: יביא עריבה מלאה מים ונותן קדרה לתוכה אם כנסה בידוע שכונם משקה ואם לאו בידוע שמוציא משקה רבי

ואיבעית אימא: רבי שמעון היא ולית ליה חזקה דרבא. ר"ח פוסק הלכה כרבי שמעון דתוך כלפי הפרק דמסתקינן שלחי יונה תוכן (לעיל דף מו.) והכוונה לחיי היה תוך הזמן כלאחר זמן ליכוסחב לעיל *ומתוך כך פסק נמי דלית ליה חזקה כרבא דתנא דמסתמה כרבנן, פשיטא *יחיד ורבים הלכה ברבים? מתני' דתימא מסתברא טעמא דר"מ דקא מסייע ליה קראי קמ"ל ואיבעית אימא משום דקא בעי למתני "כיוצא בו": מתני' כיוצא בו: כל כלי חרס שהוא מבנים, מוציא, יש שמוציא ואינו מבנים אבל יש שיש בו צפורן יש בו עצם, יש שיש בו עצם ואין בו צפורן כל המטמא מדרס מטמא טמא מת, יש שמטמא טמא מת ואינו מטמא מדרס: גמ' "מבנים" פסול למי חטאת ופסול משום גסטרא, מוציא כשר למי חטאת ופסול משום גסטרא, אמר רב אסי ישנוני: כלי חרס שיעורו בבונם משקה ולא אמרו מוציא משקה אלא לענין גסטרא. בלבד מאי מעמא? אמר מר זוטרא בריה דרב נחמן לפי שאין אומרים הבא גסטרא לגסטרא תנו רבנן

ביצד בודקין כלי חרס? לידע אם ניקב בכונם משקה אם לאו: יביא עריבה מלאה מים ונותן קדרה לתוכה אם כנסה בידוע שכונם משקה ואם לאו בידוע שמוציא משקה רבי

לעיל רבי יוחנן ורבי יהושע בן לוי דלמדי מוך הזמן כלאחר הזמן כיון דפליגי הכא תנאי ושוב לעיל קרי ליה זמן והכא קרי ליה פרק ושוב פרק מטמא גדולות כמו (יומא דף פב:) בעוד יכנסו אחרים לפרקן ולא הניעו פירות הכיתו ב' שערות ולא הניעו לכלל שנים ומפרש רבינו שם דפליגי הכא יום אחרון של שנת י"ב ויום אחד לנקבה או יום שנת י"ג ויום אחד לזכר ואותו יום לקרי מוך הפרק דלר' יהודה הוי זמן הנחת שערות מתחלת היום ולרבי שמעון בסופו וקי"ל כרבי יהודה לגבי רבי שמעון בפרק מי שהוליכו (עירובין דף מו:) ומסתמא יבש קטן לא יכנה קטנה שכבר לחלון טוב לכתחלה לבודקם לפני הפרק אם יש להם שערות וכן לאחר הפרק ואם הן אותן שהיו קודם שנתמן עד שיניצו שערות אחרות אבל יבש גדול ויבמה גדולה ללא לפני הפרק אלא כדפירשתי לעיל ואם יש ליבמה דיש גדולים אין לריך לבדוק אחר השערות דהא תמרינן לעיל לי לפסר שיבת השליש עד שיכה המתמין: **כשר** למי חטאת. והא דתמרינן (יומא דף כ.) שכל מעשיה כשלי גלגים בכלי חרס אחד היינו זומן שמזין על כהן השורפה שהמזין מקבל טומאה מכאן ולהבא דברי ר' מאיר וחכ"א כל כלי חרס שפרוור שעה אחת שוב אין לו טומאה עולמית. והבא אפרינן אע"ג דפרוור לגפרי יש לו טומאה ע"י יחיד וכן בניקב כפרוצין זית מאיר מלקבל זיתים ועדיין כלי הוא לקבל רסנים ופרש"י דאם יחזרו לרסנים מקבל טומאה מכאן ולהבא. וי"ל דוראי כשאיבו צריך תיקון נחשב לידי טומאה ע"י יחיד והוא תוספ' דאין לו טומאה לעולם חייבו כשצריך (טומאה) תיקון. תימה הא דתנן בפ"ב כלים התבר חלילית ברזת סר' שפחים פחות מירחיו בפים מקבל טומאה משיסיקנו לאוזנת בו טיפגנין אלמא מעמיל בו תיקון ולא מיסתבר לאוקמי כר' מאיר אלא כרבנן וי"ל דהא דאמרי רבנן דאין לו טומאה לעולם היינו בשברים קטנים פחותים משיעור המפורש בהלין דמפחות נריעותן לא מהני בהו תיקון אבל הך דתנור מיירי שהוא כלי חשוב כמהלכה ע"א תיקנו: כיצד בודקין כלי חרס לידע אם ניקב בכונם משקה. כלי שמשקין בו כלי חרס לענין כונם משקה וכן בפ' המצניע דקאמר רבא חסש מדות בכלי חרס ניקב בכונם משקה דדוקא בכלי חרס מתבטל משקה כלי חרס לענין כונם משקה אבל של עץ

ולית ליה חזקה דרבא: מפני שאמרו אפילו הא תו לא למה לי הא תנא ליה *ושא תימא משום דקא בעי למסתמה כרבנן, פשיטא *יחיד ורבים הלכה ברבים? מתני' דתימא מסתברא טעמא דר"מ דקא מסייע ליה קראי קמ"ל ואיבעית אימא משום דקא בעי למתני "כיוצא בו": מתני' כיוצא בו: כל כלי חרס שהוא מבנים, מוציא, יש שמוציא ואינו מבנים אבל יש שיש בו צפורן יש בו עצם, יש שיש בו עצם ואין בו צפורן כל המטמא מדרס מטמא טמא מת, יש שמטמא טמא מת ואינו מטמא מדרס: גמ' "מבנים" פסול למי חטאת ופסול משום גסטרא, מוציא כשר למי חטאת ופסול משום גסטרא, אמר רב אסי ישנוני: כלי חרס שיעורו בבונם משקה ולא אמרו מוציא משקה אלא לענין גסטרא. בלבד מאי מעמא? אמר מר זוטרא בריה דרב נחמן לפי שאין אומרים הבא גסטרא לגסטרא תנו רבנן

ביצד בודקין כלי חרס? לידע אם ניקב בכונם משקה אם לאו: יביא עריבה מלאה מים ונותן קדרה לתוכה אם כנסה בידוע שכונם משקה ואם לאו בידוע שמוציא משקה רבי

לעיל רבי יוחנן ורבי יהושע בן לוי דלמדי מוך הזמן כלאחר הזמן כיון דפליגי הכא תנאי ושוב לעיל קרי ליה זמן והכא קרי ליה פרק ושוב פרק מטמא גדולות כמו (יומא דף פב:) בעוד יכנסו אחרים לפרקן ולא הניעו פירות הכיתו ב' שערות ולא הניעו לכלל שנים ומפרש רבינו שם דפליגי הכא יום אחרון של שנת י"ב ויום אחד לנקבה או יום שנת י"ג ויום אחד לזכר ואותו יום לקרי מוך הפרק דלר' יהודה הוי זמן הנחת שערות מתחלת היום ולרבי שמעון בסופו וקי"ל כרבי יהודה לגבי רבי שמעון בפרק מי שהוליכו (עירובין דף מו:) ומסתמא יבש קטן לא יכנה קטנה שכבר לחלון טוב לכתחלה לבודקם לפני הפרק אם יש להם שערות וכן לאחר הפרק ואם הן אותן שהיו קודם שנתמן עד שיניצו שערות אחרות אבל יבש גדול ויבמה גדולה ללא לפני הפרק אלא כדפירשתי לעיל ואם יש ליבמה דיש גדולים אין לריך לבדוק אחר השערות דהא תמרינן לעיל לי לפסר שיבת השליש עד שיכה המתמין: **כשר** למי חטאת. והא דתמרינן (יומא דף כ.) שכל מעשיה כשלי גלגים בכלי חרס אחד היינו זומן שמזין על כהן השורפה שהמזין מקבל טומאה מכאן ולהבא דברי ר' מאיר וחכ"א כל כלי חרס שפרוור שעה אחת שוב אין לו טומאה עולמית. והבא אפרינן אע"ג דפרוור לגפרי יש לו טומאה ע"י יחיד וכן בניקב כפרוצין זית מאיר מלקבל זיתים ועדיין כלי הוא לקבל רסנים ופרש"י דאם יחזרו לרסנים מקבל טומאה מכאן ולהבא. וי"ל דוראי כשאיבו צריך תיקון נחשב לידי טומאה ע"י יחיד והוא תוספ' דאין לו טומאה לעולם חייבו כשצריך (טומאה) תיקון. תימה הא דתנן בפ"ב כלים התבר חלילית ברזת סר' שפחים פחות מירחיו בפים מקבל טומאה משיסיקנו לאוזנת בו טיפגנין אלמא מעמיל בו תיקון ולא מיסתבר לאוקמי כר' מאיר אלא כרבנן וי"ל דהא דאמרי רבנן דאין לו טומאה לעולם היינו בשברים קטנים פחותים משיעור המפורש בהלין דמפחות נריעותן לא מהני בהו תיקון אבל הך דתנור מיירי שהוא כלי חשוב כמהלכה ע"א תיקנו: כיצד בודקין כלי חרס לידע אם ניקב בכונם משקה. כלי שמשקין בו כלי חרס לענין כונם משקה וכן בפ' המצניע דקאמר רבא חסש מדות בכלי חרס ניקב בכונם משקה דדוקא בכלי חרס מתבטל משקה כלי חרס לענין כונם משקה אבל של עץ

תוספי הרא"ש

כשר למי חטאת. וחא דאמרינן כל מעשיה כשלי גלגים בכלי אדמה נעשית ויינו בו' ימים שמזין כל כהן השורף את הפרה והחמירו שם לשי שהקילו למטאורגו לרבינו מלכן של צרורקן: אלא לענין גסטרא ר"ח וזו שבר בלשון יון וגראה שאין שבר כלי חרס מטמא משום גסטרא אלא א"כ יחזרו לאוכלין ג)כ"ש נשבר לגמרי שרושבר צרוך יחוד (ות"ה) וזה דהגן בפסח כלים ומייתר לה בפרק אלו מרשות הרבים שבבלי חרס הן הדשנותהן שיעורן בבדי סיכת קמן. ועד לוג ומלא עד סאה ברביעית. ובין האירוי ע"י יחיד אפי' הגדול שבהן יהא שיעורו כדי סיכת קמן ר"ל בין האין דרך ליחיד שבר כלי גדול בשתן קמנים גל כך בסלה דעתו. ומיהו קשה מהא דתניא בתוספתא דכלים גבי קרקרי' הכלי דהזנות הן שיעון ושאון כלי מקבלין טומאה מכאן ולהבא דברי ר' מאיר וחכ"א כל כלי חרס שפרוור שעה אחת שוב אין לו טומאה עולמית. והבא אפרינן אע"ג דפרוור לגפרי יש לו טומאה ע"י יחיד וכן בניקב כפרוצין זית מאיר מלקבל זיתים ועדיין כלי הוא לקבל רסנים ופרש"י דאם יחזרו לרסנים מקבל טומאה מכאן ולהבא. וי"ל דוראי כשאיבו צריך תיקון נחשב לידי טומאה ע"י יחיד והוא תוספ' דאין לו טומאה לעולם חייבו כשצריך (טומאה) תיקון. תימה הא דתנן בפ"ב כלים התבר חלילית ברזת סר' שפחים פחות מירחיו בפים מקבל טומאה משיסיקנו לאוזנת בו טיפגנין אלמא מעמיל בו תיקון ולא מיסתבר לאוקמי כר' מאיר אלא כרבנן וי"ל דהא דאמרי רבנן דאין לו טומאה לעולם היינו בשברים קטנים פחותים משיעור המפורש בהלין דמפחות נריעותן לא מהני בהו תיקון אבל הך דתנור מיירי שהוא כלי חשוב כמהלכה ע"א תיקנו: כיצד בודקין כלי חרס לידע אם ניקב בכונם משקה. כלי שמשקין בו כלי חרס לענין כונם משקה וכן בפ' המצניע דקאמר רבא חסש מדות בכלי חרס ניקב בכונם משקה דדוקא בכלי חרס מתבטל משקה כלי חרס לענין כונם משקה אבל של עץ

עין משפט נר מצוה

ה א ב מיי' פ"ו מהל' פרה ומשמה כ"ו ופ"ו מהל' כלים כ"ג ופ"ב:

ו ג מיי' פ"ו מהל' כלים הלכה ג:

ז) [ע"ש תוס' מגיהה כו. ד"ה בפוכתת] ב) [עי' מעורר ערך נסטר ח'] ג) [כלים פ"ב מ"ב]

ל) [ע"ש תוס' מגיהה כו. ד"ה בפוכתת] ב) [עי' מעורר ערך נסטר ח'] ג) [כלים פ"ב מ"ב]

ושל מחבת לא והא דאמר רבא גם' כל הבשר כלי שניקב בכונם משקה אין נוטלים ממנו לידים היינו דוקא כלי חרס אבל משאר כלים נוטלין אע"פ שניקב בכונם משקה פ"ם צריך להתחיר כיון דנקם מחם כלי מחם:

ל) נלמה דמסתר ו"ל דהא לפי' שלם כשניקב בכונם משקה מהור עד שימדנו למהולין כ"ם וכו'.